

Za našo deco.

Danijel Defoe:

Robinson Crusoe.

(Dalje.)

Brcnil sem ga z nogo, ali on se ni premaknil. Nato sem pomislil, da je bolje, če ostane tu. Če je mene tako prestrašil, bo prestrašil še bolj divjake, če bi prispeli do sem.

Nato sem začel pregledovati pečino. Jama je imela nepravilno obliko, veliko kakih 20 stopinj čez križ. Na nasprotni strani od vhoda je bila še nadaljnja luknja, pa tako majhna, da bi mogel skozi njo samo po vseh štirih. Nisem hotel iti dalje, ampak odločil sem se, da bom prišel zopet drugega dne s svečo, ki sem jih izdeloval iz kozjega loja.

Drugega dne sem se res splazil skozi tisto ozko luknjo. Dospel sem v drugo jamo, ki je bila kakih 20 stopinj visoka. Svetlost od sveče se je odbijala od sten v tisočih leskih. Iz česa je bila stena? Ne bi bil vedel povedati, ali je to zlahkno kamenje, zlato ali navaden kristal. Pa naj si bo karkoli, gotovo je bilo to najvarnejše zavetje na vsem otoku. Tla so bila ravna, stene pa docela suhe, nikjer ni bilo sledu vlage.

Tako nepristopno mesto je bil baš, kar mi je bilo treba. Odločil sem se takoj, da bom prenesel sem ves svoj smodnik in puške.

Drugega dne je stari kozel poginil. Da se ne bi usmrdel, sem telo zakopal pod neko skalo, to mi je bilo lažje, kakor pa da bi ga bil izvilkel iz jame.

VII.

Petek.

Tako sem končal dvajsettretje leto svojega bivanja na otoku. Da me ne bi bil mučil večni strah pred divjaki, bi bil tu popolnoma zadovoljen, čakajoč mirno dneva, ko me Bog pokliče k sebi. Moja papiga je še živela. Z velikim zado-

voljstvom sem poslušal besede, katere sem jo bil navadil. Moj verni pes je živel šestnajst let, pa je poginil od starosti. Mačke so se bile tako po-

množile, da so mi bile v škodo in sem jih moral pobijati. Nekatere so izginile v gozdu in so tam podivjale. Bilo je meseca decembra. Tu je bilo jako toplo in napočil je čas žetve. Nekega jutra sem vstal zarana, da bi dovršil žetev na svoji njivi. Prestrašil sem se, ko sem zagledal na obali ogenj. Bilo je to na tisti strani otoka, na kateri sem stanoval.

To odkritje me je zelo vznemirilo. Rekel sem si: »Če pridejo divjaki na mojo še nepožeto njivo, bodo takoj vedeli, da živi kdo na otoku, pa ne bodo odšli, preden me ne najdejo.«

Vrnil sem se domov in sem splezal na vrh pečine. Ležeč na trebuhu sem videl skozi daljnogled pet čolnov in trideset divjakov, ki so plesali okoli ognja.

Nato sem videl, da je nekaj divjakov šlo k čolnu in je od tam izvleklo dva človeka, da bi ju ubili. Enega so imeli takoj na tleh in so ga začeli razsekavati na komade. Drugi nesrečnež pa je stal poleg in čakal, ko pride vrsta na njega. Ko pa je videl, da nanj ne pazijo, je stekel brž po obali baš proti moji strani. Silno sem se prestrašil, ker sem mislil, da se bo vse vsulo celo krdelo divjakov za beguncem. Odleglo mi je, ko sem videl, da ga zasleduje samo njih trojica. Begunec je tekel mnogo hitreje od njih; če bi tako vzdržal pol ure, bi jim sigurno utekel. Na svojem begu je prispel do potočka, ki je žuborel mimo mojega bivališča. Skočil je vanj in je bil kmalu na drugem bregu. Dva zasledovalca sta skočila za njim, tretji pa je postal na obali. Videč, da beži nesrečnik baš napram meni, sem sklenil, da mu pomagam. Spustil sem se hitro s skale in sem tekel proti obali.

Ko me je begunec zapazil, je postal kakor ukopan, tako ga je moja pojava iznenadila. Z

znaki sem mu začel tolmačiti, da mu ne mislim nič hudega storiti. Pozivajoč ga, naj stopi bliže, sem se postavil med njega in prvega zasledovalca, ki se je bil med tem približal. Skočil sem proti njemu in sem ga tako silno udaril s puškinim kopitom po glavi, da se je zrušil kraj mene na zemljo. Med tem je drugi hotel sprožiti puščico v mene. Na njega sem ustrelil in padel je mrtev na tla.

(Dalje sledi.)

Z moštvi s 16 ose-
bami obogotela.

V Ameriki je na dnevnem redu obravnava, koje središče je ženska, ki si je slavi-
la za življensko nalo-
go: poročiti pohab-
ljence. Ima že za se-
boj 16 zakonskih zvez.
Kakor hitro je zakona-
željna ženska zvedela
za kako prometno ne-
srečo, se je požurila,
da je začela sreči s
požrtvovalno ljubezni-
jo žrtvi. Svoje skrbi ni
razdeljevala kar tako
brez cilja. Najprej se
je oglasila kot sama-
ritanka, ako so se gla-
sili osebni podatki o
ponesrečenem ugodno.
Njena spekulacija je
bila povsem pravilna;
kajti v 16 slučajih jo
je doletela kot zahva-
la za postrežbo zakon-
ska zveza na bolniški
postelji. Čez nekaj ča-
sa se je pustila ločiti,
ali pa se je znebila
moža na kak druga-
čin. Od njenih 16 mož
živijo le še 4. Naj-
daljši zakon je trajal
3 leta, večina njenih
zakonskih mož pa je
umrla kmalu po skle-
pu zakona, da na bol-
niški postelji. 16 slu-
čaj zakonske zveze je
bil tej prefrigani žen-
ski v pogubo.

Hiša se je bila po-
drla in gotovi Web-
ster je pri tej priliki
težje ponesrečil. Pri-
jazna samaritanka se
je lotila s postrežbo
ponesrečenca, ki jo je
tudi poročil iz hvalež-
nosti na bolniški po-
stelji. Točno 8 dni po
poroki je Webster —
umrl. Zapustil je ženi
opremljeno stanovanje
in 10.000 dolarjev. Vse
bi se bilo izteklo po
sreči, ako bi ne bil za-
čel dvomiti o celi za-
devi Websterjev sin iz
prvega zakona. Najel
je detektiva in ta mu
je predložil v kratkem
času celo predživljenje
matehe, katero je pa-
stork ovadil. Zadevo
ima v rokah sodišče,
ki bode pa prebrisan
ženski težko dokazalo
v njenem brezvestnem
početju kaj po obsto-
ječih zakonih kaznji-
vega.

Inserirajte!